

“मीठे बच्चे- अब नाटक पूरा हुँदैछ, घर जानु छ त्यसैले यस शरीररूपी कपडालाई भुल्दै जाऊ, आफूलाई अशरीरी आत्मा सम्झा।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ आश्चर्यजनक खेल संगममा नै चल्छ, अरू कुनै युगमा चल्दैन?

उत्तर:- छोड-पत्र दिलाउने। रामले रावणबाट छोड-पत्र गराउनु हुन्छ। रावणले फेरि रामबाट छोड-पत्र गराउँछ। यो बडो आश्चर्यजनक खेल छ। बाबालाई भुल्नाले मायाको गोला लाग्छ। त्यसैले बाबा शिक्षा दिनु हुन्छ- बच्चे, आफ्नो स्वधर्ममा टिक, देहसहित देहका सबै धर्महरूलाई भुल्दै जाऊ। याद गर्ने खुब पुरुषार्थ गर्दै गर। देही-अभिमानी बन।

गीत:- जो पिया के साथ है...

ओम् शान्ति। प्यारा बच्चाहरूले नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार गीत सुन्यौ। हरेक कुरामा नम्बरवार भनिन्छ किनकि यो कलेज हो अथवा युनिवर्सिटी भन, साथ-साथै सत्को सङ्ग पनि हो। सत् भनिन्छ एकलाई। उहाँ एकैपटक आउनु हुन्छ। अब यस समय तिमी साच्चिकै भन्दछौ- हामी सत्को सङ्गमा छौं। तिमी ब्राह्मणहरू नै उहाँ सत्य भन्नेवाला ज्ञानसागरका सामुन्ने बसेका छौ। गायन पनि छ- जो पियाको साथमा छ उसको लागि ज्ञानको बर्सात छ। पिया, पितालाई भनिन्छ। तिमी बच्चाहरूको सामुन्ने पियाको ज्ञान बर्सात छ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- वास्तवमा ज्ञानसागर, पतित-पावन अब हाम्रो सम्मुख हुनु हुन्छ। हामी पतितबाट पावन वा काँडाबाट फूल बनिरहेका छौं। फूल बनिसकेपछि यो शरीर रहने छैन। कोपिला पनि बिस्तारै-बिस्तारै फुल्दै जान्छ। एकैचोटि फुल्दैन। फुल्दै जाँदा फेरि पूरा फूल बन्छ। अहिले कोही पनि पूरा फूल बनेका छैनन्। त्यो त कर्मातीत अवस्थामा हुन्छ। देही-अभिमानी त अन्तमा नै बन्दछ। अहिले तिमी सबैको पुरुषार्थ चलिरेहेको छ। बाबा पारलौकिक पिता हुनु हुन्छ। यी दुवै संगमयुगका अलौकिक माता-पिता हुनु हुन्छ। कोही काँडा पनि छन्, कोही कोपिला पनि छन्। कोपिलालाई फुल्न समय लाग्छ। तिमी सबै नम्बरवार कोपिला हौ, फूल बन्नेवाला हौ। कोही राम्रो सँग फल्नेका छन्, कोही आधा। एकदिन पूरा अवश्य फल्नेछन्। बगँचा त हो नि। जान्दछौ- हामी काँडाबाट कोपिला त बनेका छौं, फेरि फूल बनिरहेका छौं, पुरुषार्थ गरिरहेका छौं। कोही त कोपिलामा नै खतम भइहाल्छन्, कोही अलिकति फुलेर खतम हुन्छन्। मायाको बडो भारी तूफान आउँछ। सेन्टर्स खोले पनि कोही-कोही खतम भइहाल्छन्, गिर्छन्। माया बडो जबरदस्त छ। यो हो खिँचातानी- राम र रावणको। राम-राम भनिन्छ। यस्तो होइन, त्रेतावाला रामलाई याद गर्छन्। यो राम-राम त परमात्माको लागि भन्छन्। रावण सँग रामको तुलना गरिन्छ। राम हुनु हुन्छ बाबा, रावण हो दुश्मन माया। माया पनि जबरदस्त छ। यो खेल हो एक-अर्कालाई छोड-पत्र दिलाउने। रामले तिमीलाई माया रावणबाट त्याग गराइरहनु भएको छ। मायाले फेरि तिमीलाई बाबा रामबाट त्याग गराउँछ। बाबा भन्नुहुन्छ- देहसहित देहका जति पनि सम्बन्धी आदि छन्, सबैको बुद्धिबाट त्याग गर। सर्व धर्मान्... म फलानो हुँ, फलानो धर्मको हुँ- यो भुलेर आफ्नो स्वधर्ममा टिक। देहका सबै धर्मलाई छोडेर आफूलाई एकलो सम्झ। यस दुनियाँको हरेक चीजबाट त्याग दिलाउनु हुन्छ। अशरीरी बन। मेरो बनेर मलाई याद गर। बाबालाई भुल्यौ भने मायाको गोला लाग्छ। बाबालाई याद गर्ने खूब पुरुषार्थ गर्दै गर। माया पनि बडो जबरदस्त छ। बाबाको बनेर पनि फेरि मायाले त्याग गराएर बाबाबाट छुटाइदिन्छ। बाबालाई कसैले पनि

२०७५ असोज १० बुधबार २६-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन छोड-पत्र नदेओस्। आधा कल्प तिमी मलाई याद गर्दै आएका हो। तिमी नै सम्पूर्ण भक्त हो नि। भक्ति पनि तिमीले नै सुरु गरेका हो। त्यसैले बाबा आएर मायाबाट त्याग गराउनु हुन्छ। भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्झ। यस कपडालाई भुल्दै जाऊ। ठीक छ, अब हामीलाई जानु छ। त्यस नाटकमा पनि कलाकार हुन्छन्। उनीहरूलाई पनि थाहा हुन्छ— अब ५-१० मिनेटको समयपछि हाम्रो खेल पूरा हुन्छ, फेरि हामी घर जान्छौ। खेल पूरा हुने समयमा यो बुद्धिमा रहन्छ, सुरुमा होइन। तिमी पनि सम्झन्छौ हाम्रो ८४ जन्म पूरा भएका छन्। बाँकी कति समय होला? तिमी भन्नेछौ— हामी कहिले स्वर्ग वा सुखधाममा जानेछौं? तर बाबा भन्नुहुन्छ— यस जीवनलाई त भेल्युएबुल, अमूल्य भनिन्छ। तिमी श्रीमत अनुसार धेरै सेवा गछौं। केवल तिमी पाण्डवहरू मात्र श्रीमतमा चल्छौ। गीता आदिमा यी कुरा छैनन्। यी बाबाले धेरै शास्त्र आदि पढेका थिए, गुरु बनाएका थिए। सबै कलाकारको जति पनि क्रियाकलाप छन्, ती सबैलाई तिमीलाई थाहा छ। शास्त्रहरू त पछि बसेर बनाउँछन्। उनीहरू के जानून्? यो पनि ड्रामामा खेल बनेको छ। गीता-भागवत आदि सबै आ-आफ्नो समयमा दोहोरिन्छन्। गीता हो माता-पिता। गीतालाई माता भनिन्छ। अरू कुनै पुस्तकलाई माता भनिदैन। यसको नाम हो नै गीता माता। ठीकै छ, गीतालाई कसले रच्यो? पहिले-पहिले पुरुषले स्त्रीलाई एडाप्ट गर्छन् नि! पुरुषले विवाह गर्छन् भने मुखले भन्छन् यी मेरी स्त्री हुन्। त्यसैले रचयिता भए नि। फेरि उनीबाट बच्चाहरू हुन्छन् फेरि पनि भन्छन् यी मेरो हुन्। बच्चाहरू पनि भन्छन्— उहाँ हाम्रो पिता हुनु हुन्छ। तिमी पनि बाबाको मुख वंशावली हो। भन्दछौ— बाबा, हामी हजुरका हौं। यति समयसम्म हामी मायाको मतमा चल्दै आयौं, अब हजुरको मतमा चल्नेछौं। मायाले कुनै मुखबाट मत दिंदैन। कर्म यस्तै गराउँछ। यहाँ त बाबाले मुखबाट बसेर सम्झाउनु हुन्छ।

तिमीहरू सबै यहाँका निवासी हो। जान्दछौ— भारतखण्ड नै सिरताज थियो। अहिले दुवै ताज छैनन्। न पवित्रताको न अपवित्रताको। गायन गरिन्छ— हर होलीनेस, हिज होलीनेस (परम पावन)। स्त्री पुरुष दुवैलाई भनिन्छ। संन्यासीहरूलाई हिज होलीनेस भन्छन्। तर उनीहरूको प्रवृत्तिमार्ग होइन। प्रवृत्तिमार्गमा त स्त्री-पुरुष दुवै पवित्र रहन्छन्। त्यो त सत्ययुगमा दुवै पवित्र हुन्छन् नै, जसलाई सम्पूर्ण पवित्र भनिन्छ। आत्मा र शरीर दुवै पवित्र रहन्छन्। यहाँ पतित दुनियाँमा दुवै पवित्र त हुन सक्दैनन्। त्यसैले अहिले तिमी बाबाको सम्मुख सुनिरहेका छौ, जसलाई ज्ञान बर्सात भनिन्छ। त्यो हो विषको बर्सात, यो हो ज्ञान अमृतको बर्सात। गायन गर्छन् नि— अमृत छोड विष काहेको खाये। तिमीलाई अहिले ज्ञान अमृत मिलिरहेको छ। भक्तिमार्गमा त केवल गायन गरिरहन्छन्। अहिले तिमीलाई प्राकृतिकलमा ज्ञान अमृत मिल्छ, यसबाट नै अमृतसर नाम राखिएको छ। बाँकी तलाऊ त यस्ता धेरै छन्। मानसरोवर पनि छ नि! मानसरोवर, मनुष्यहरूको सरोवर त त्यो होइन। यो हो ज्ञान अमृतको सरोवर, यसलाई ज्ञान मानसरोवर पनि भनिन्छ। ज्ञानसागर पनि हुनु हुन्छ। कोही नदीहरू छन्, कोही नहर छन्, कोही सानो तलाऊ छन्। नम्बरवार छन् नि! बच्चाहरूले बुझिसकेका छन्, कल्प पहिले पनि बाबाले सम्झाउनु भएको थियो फेरि अहिले सम्झाइरहनु भएको छ। तिमीलाई निश्चय भएको छ— हामी बाबाबाट राजयोग सिकिरहेका छौं। जसबाट कल्प पहिले पनि हामी स्वर्गको मालिक बनेका थियौं। प्रजाले पनि भन्नेछन्— हामी मालिक हौं। भन्छन् नि— हाम्रो देश सबै भन्दा उच्च थियो। अहिले हाम्रो देश सबै भन्दा निम्न भएको छ। हाम्रो देश धेरै श्रेष्ठाचारी थियो, अब हाम्रो देश धेरै भ्रष्टाचारी भएको छ। अरू कुनै खण्डको लागि यस्तो भनिदैन। सबै धर्मवालाहरूले पनि

जान्दछन्— प्राचीन भारत थियो, त्यतिबेला हामी थिएनौं। सत्ययुगमा अवश्य देवी देवता हुन्छन्। गायन पनि गर्छन्— क्राइस्ट भन्दा ३ हजार वर्ष पहिले भारतखण्ड मात्रै थियो, अरू कुनै धर्म थिएन, नयाँ दुनियाँमा नयाँ भारतवर्ष थियो। अहिले पुरानो भारतवर्ष छ। भारतवर्ष स्वर्ग थियो। तर कसैको बुद्धिमा पूरा बस्दैन। यो त धेरै सहज सम्झनु पर्ने कुरा हो। बाबाले तिमीलाई सम्झाइरहनु भएको छ। तिमी प्राक्विकलमा कर्तव्य गरिरहेका छौ। नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार सच्चा-सच्चा व्यास बन्नुछ। सच्चा गीता सुनाउनु छ। तिमीलाई कुनै पुस्तक आदि त हातमा उठाउनु छैन। तिमी त रूप-वसन्त हौ। तिम्रो आत्माले बाबाबाट गीताको ज्ञान सुन्दछ। तिम्रो बुद्धिमा एकै बाबा हुनु हुन्छ, अरू कुनै गुरु-गोसाईं, साधु-सन्त आदि तिम्रो बुद्धिमा छैन। तिमी भन्नेछौ— हामी ज्ञानसागर परमपिता परमात्माबाट सुन्छौं, जसलाई सत् श्री अकाल भनिन्छ। अक्षर कति मीठो छ। अकाली मनुष्यहरू एकदम जोडले भन्छन्— सत् श्री अकाल...।

यहाँ तिमी बच्चाहरू ज्ञान डान्स गर्छौं। त्यसैले भनिन्छ— सच तो बिठो नच। फेरि तिमी त्यहाँ गएर रास-विलास गर्नेछौ। मीराले पनि ध्यानमा गएर रास आदि गर्थिन्। तर पनि उनले भक्ति गरिन्। तिमी कुनै भक्ति गर्दैनौ। दिव्य दृष्टि दाता बाबाले स्वयं तिमीलाई पढाइरहनु भएको छ। धेरै बच्चाहरूले साक्षात्कार गरिरहन्छन्। मनुष्यहरू सम्झन्छन्— यो त जादू हो। बच्चाहरू पढाइमा घुम्छन्-डुल्छन् नि! तिम्रो लागि पनि यो खेलपाल हो। यो कुनै विषय होइन। यसको नम्बर छैन। खेलपालको मार्क हुँदैन। यहाँ पनि जो यस खेलपालमा रहन्छन्, उनीहरूलाई ज्ञानको मार्क मिल्न सक्दैन। यो त खेलपाल हो यसलाई अव्यक्त खेल भनिन्छ। त्यो व्यक्त खेल, यो अव्यक्त खेल। रास आदि गर्नेहरूलाई मार्क मिल्दैन। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— ध्यान भन्दा ज्ञान राम्रो हो, श्रेष्ठ हो। ध्यान त केवल एम-अब्जेक्टको साक्षात्कार हो। यो हो नै राजयोग। लक्ष्य उद्देश्य बुद्धिमा छ। उनीहरू त यी आँखाबाट देख्छन्— हामी फलानो बन्नेछौं। यहाँ त यो तिम्रो भविष्यको एम अब्जेक्ट हो। प्रिन्स-प्रिन्सेज बन्नुछ। फेरि तिमी महाराजा-महारानी बन्छौ। एम अब्जेक्ट बिना नै कोही कलेजमा बस्छ भने उसलाई के भन्ने? दुनियाँमा अरू जो सतसङ्गहरू छन् उनीहरूको कुनै एम अब्जेक्ट छैन। यसलाई युनिभर्सिटी पनि भन्न सकिन्छ, पाठशाला पनि भन्न सकिन्छ। सतसङ्गलाई कहिल्यै पाठशाला भन्न मिल्दैन।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— हामी पतित-पावन ईश्वरीय विश्व विद्यालयमा पढ्छौं। सारा विश्वलाई तिमी पवित्र स्वर्ग बनाउँछौ। आफ्नो लागि नै यस सृष्टिलाई स्वर्ग बनाउँछौ। जसले बनाउँछ उसैले फेरि राज्य गर्नेछ। यस्तो त होइन सबै स्वर्गको मालिक बन्छन्। जो पूरा नर्कवासी छन्, जसले द्वापर देखि भक्ति गरेका छन् उनीहरू नै स्वर्गवासी हुन्छन्। बाँकी सबै मनुष्यहरू सस्रू जसरी पिसिएर खतम हुन्छन्, आत्माहरू फर्केर बाबाको पासमा जान्छन्। कति ठूलो विनाश हुनु छ। अहिले त धेरै प्रजा छन्। कति बसेर गन्न सकिन्छ। एक्युरेट गणना गर्न सकिदैन। दुनियाँमा कति मनुष्यहरू छन्। यी सबै खतम हुन्छन्। बच्चाहरूलाई वरको रुखको पनि उदाहरण बताइएको छ। कलकत्तामा धेरै ठूलो वृक्ष छ, त्यसमा मुख्य जरा नै छैन, बाँकी सारा वृक्ष खडा छ। अहिले देवी-देवता धर्म पनि छ तर त्यसको नाम प्रायः लोप भएको छ। फाउन्डेशन नै छैन भन्न मिल्दैन, सडेको भए पनि केही न केही त निशान रहन्छ नि। प्रायः लोपको अर्थ नै हो बाँकी थोरै रहेको छ। चित्र छन्। भारतवर्षमा लक्ष्मी-नारायण राज्य गर्थे। यो त अति सहज छ तर माया रावणले

२०७५ असोज १० बुधबार २६-०९-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
बुद्धिलाई ताला लगाइदिन्छ। परमपिता परमात्मा बुद्धिमानहरूका पनि बुद्धि हुनु हुन्छ। मनुष्यहरूमा बुद्धि छ
तर ताला लागेको छ। पत्थरबुद्धि बनेका छन्। अब बाबाले तिमीलाई फेरि पारसबुद्धि बनाउनु हुन्छ।
आत्मालाई बनाउनु हुन्छ। बुद्धि आत्मामा रहन्छ नि! भनिन्छ नि— तिमी त पत्थरबुद्धि, भैंसी बुद्धि छौ। यहाँ
पनि यस्तै छन्। जति सम्झाउँदा पनि सम्झदैनन्, श्रीमतमा चल्दैनन्। श्रीमतले त सदैव भन्दछ— बच्चे,
अन्धाहरूको लठ्ठी बन। सुन्नु र फेरि सुनाउनु छ, त्यसैले सेवाको लागि टाढा-टाढा पनि जानु पर्छ। एकै
ठाउँमा बस्नु त छैन।

अहिले तिमी ज्ञान र योग सिकिरहेका छौ। यहाँ तिमी शिवबाबाको सम्मुख बसेका छौ। वर्सा लिनको लागि
सहज राजयोग सिकिरहेका छौ। तिमी विष्णुपुरीको राजधानी लिनको लागि आएका छौ। विष्णुको विजय
माला बन्छ। अहिले तिमीले ड्रामाको रहस्यलाई राम्रो सँग बुझेका छौ। तिमीलाई थाहा छ— वास्तवमा दैवी
राज्य थियो। सत्ययुग आदिमा राजा-रानी थिए। अहिले कलियुग अन्तमा त राजा-रानी कोही पनि
कहलाउन सक्दैन। तर सरकारलाई मदत गर्छन् भने महाराजाको टाइटिल मिलिहाल्छ। त्यो सरकारले पनि
टाइटिल दिन्थ्यो— राय साहेब, राय बहादुर आदि। अहिले त तिमीलाई प्राक्टिकलमा ठूलो टाइटिल
मिलिरहेको छ। तिमी हर होलीनेस, हिज होलीनेस महाराजा-महारानी बन्छौ। तिमीमाथि डबल ताज हुन्छ।
पहिले हुन्छ होली (पावन) राज्य, फेरि हुन्छ अनहोली (पतित) राज्य। अहिले फेरि अनहोली, नो राज्य।
प्रजाको प्रजामाथि राज्य छ। ड्रामालाई सम्झनु छ। अच्छा—

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको
रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सधैं ज्ञानसागरको मान-सरोवरमा स्नान गरेर आत्मा र शरीर दुवैलाई पावन बनाउनु छ।
मायाको मतलाई छोडेर बाबाको मतमा चल्नु छ।
- २) यो अमूल्य संगमको समय हो, त्यसैले यस समयमा श्रीमतमा चलेर सेवा गर्नु छ। सच्चा व्यास
बनेर गीता सुन्नु र सुनाउनु छ। रूप-वसन्त बन्नु छ।

वरदानः— सम्बन्धमा सन्तुष्टता रूपी स्वच्छतालाई धारण गरेर सधैं हल्का, खुशीमा रहने सच्चा पुरुषार्थी भव
सारा दिनमा विभिन्न आत्माहरू सँग सम्बन्ध हुन्छ। त्यसमा जाँच गर— सारा दिनमा स्वयंको
सन्तुष्टता र सम्बन्धमा आउने अन्य आत्माहरूको सन्तुष्टताको प्रतिशत कति रह्यो?
सन्तुष्टताको निशानी हो स्वयं पनि मनबाट हल्का र खुशीमा रहनु र अरूलाई पनि खुशी राख्नु।
सम्बन्धको स्वच्छता अर्थात् सन्तुष्टता। यो नै सम्बन्धको सच्चाइ र सफाई हो, त्यसैले भनिन्छ
सच तो बिठो नच। सच्चा पुरुषार्थी खुशीमा सधैं नाँचिरहन्छ।

स्लोगनः— जसलाई कुनै पनि कुराको चिन्ता हुँदैन, ऊ नै बेगमपुरको बेफिक्र बादशाह हो।